

има велики и непостижими нѣща, които движатъ духа и душата напредъ и нагоре.

Следователно, както и да си обяснявате нѣщата, все ще остане нѣщо неразбрано, скрито, тайно; все ще остане нѣкаква загадка. Тази загадка кара човѣка да се стреми да я реши. Запримѣръ, виждате две успоредни линии и веднага се запитвате, какво означаватъ. Тѣ посочватъ пътя — нищо повече. — Ама кой се движи по този пътъ? — Щомъ линиитѣ сж успоредни, по тѣхъ се движатъ две разумни сжщества. — Какъвъ пътъ ще извървятъ? — Ако пътътъ е навсѣкжде еднакъвъ, дветѣ прави ще запазятъ разстоянието си една отъ друга. Обаче, ако правитѣ линии не сж еднакво здрави по цѣлата си дължина, нѣкжде ще стане огъване. Както виждате, пътътъ на човѣка може да е опредѣленъ, известенъ, но, въпрѣки това, той срѣща изненади и неизвестности. Това показва, че видимото крие въ себе си невидими и неизвестни нѣща, наречени тайни. Ако дветѣ прави линии представятъ две вжжета, отъ тежеститѣ, които окачвате на тѣхъ, тѣ могатъ да се огънатъ или въ срѣдата, или на краищата си.

Сега, ако означимъ човѣшкия характеръ съ вжже, на краищата на което действуватъ силитѣ на ума и на сърдцето, това вжже може да се огъне по единъ или по другъ начинъ, споредъ съпротивата, която силитѣ му указватъ. Запримѣръ, ако силитѣ на ума и на сърдцето сж слаби, а волята — силна, вжжето